

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

13 iulie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Constantin Alerguș,

Judecătorii – Sveatoslav Moldovan, Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Arhiliuc Ion în numele inculpatului Cracan Dinu, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2015, în cauza penală în privința lui

Cracan Dinu Stepan,

născut la 31 martie 1984, originar din or. Strășeni, domiciliat în mun. Chișinău, str. N. Costin 49 A.

Termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 16 iunie 2011 - pînă la 06 ianuarie 2012 (instanța de fond);*
- 2. de la 10 aprilie 2012 – pînă la 06 iunie 2012; de la 07 iulie 2015 – pînă la 16 noiembrie 2015 (instanța de apel);*
- 3. de la 18 august 2014 – pînă la 02 decembrie 2014; de la 15 aprilie 2016 – pînă la 13 iulie 2016 (instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art.431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 06 ianuarie 2012, Cracan Dinu, a fost condamnat în baza art. 196 alin. (4) Cod Penal, la amendă în mărime de 1 000 unități convenționale, echivalentul a 20 000 mii lei.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Cracan (Cecan) Dinu la 25 octombrie 2008, aproximativ pe la orele 20⁰⁰, aflîndu-se în apartamentul nr. 13 din mun. Chișinău, str. A. Doga 28/5, avînd scop de profit, folosindu-se de încrederea din partea unchiului său Busuioc Ivan, care dorea să procure un imobil la un preț mai redus, a obținut de la ultimul 25 000 Euro, echivalentul a 330230 lei, pentru a-i transmite managerului-șef adjunct al Î.S. „Stațiunea Tehnologică pentru Irigare Chișinău”, d-lui Tentiuc V., pentru facilitarea procedurii de perfectare a actelor cu ulterioara realizare a bunului imobil cu suprafața de 159,30 m.p., nr. cadastral 0100119.131.01, amplasat în mun. Chișinău, sect. Botanica, str. Băcioii Noi, nr. 18, care la acel moment aparținea ÎS „Stațiunea Tehnologică pentru Irigare Chișinău”, însă, pînă la urmă,

licitația acestui imobil a avut loc fără participarea părții vătămate, cauzându-i acestuia o daună materială în proporții deosebit de mari.

3. Împotriva sentinței a declarat apel acuzatorul de stat și avocatul Coptu S. în numele inculpatului, care au solicitat:

- procurorul, casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, de condamnare în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, la 8 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, argumentând că instanța de fond greșit a recalificat acțiunile inculpatului în baza art. 196 alin. (4) Cod penal, motivând că, „*nu a avut loc escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, ci returnarea unor foloase*”, totodată nu a apreciat obiectiv probele administrate, limitându-se la descrierea declarațiilor;

-avocatul Coptu S., casarea sentinței și pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motivul lipsei în acțiunile inculpatului a elementelor constitutive ale infracțiunii, motivând că instanța urma să aprecieze critic declarațiile martorilor Tentiuc V., Tentiuc D., deoarece familia Tentiuc și familia inculpatului sunt în relații de conflict.

Instanța nu a dat nici o apreciere acordului de împăcare încheiat între inculpat și partea vătămată, care a fost prezentat instanței: În acțiunile inculpatului lipsesc elementele componente de infracțiune incriminate, deoarece în speță între părți au avut loc relații civile.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 iunie 2012, a fost respins, ca nefondat apelul declarat de procuror, admis apelul avocatului Coptu S. în numele inculpatului, casată sentința, rejudecată cauza și adoptată o nouă hotărâre, prin care procesul penal în privința lui Cracan D. în baza art. 196 alin. (4) Cod penal, a fost încetat în legătură cu împăcarea părților.

În rest, sentința a fost menținută.

5. La adoptarea soluției date, instanța de apel a indicat că infracțiunea prevăzută de art. 196 alin. (4) Cod penal, se atribuie la categoria celor mai puțin grave, inculpatul a recuperat integral prejudiciul material cauzat, astfel, în legătură cu împăcarea părților, procesul penal a fost încetat.

6. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul, care a solicitat casarea acesteia și dispunerea rejudecării cauzei, argumentând că, instanța de apel a dat o apreciere eronată probelor prezentate de acuzare, care demonstrează vinovăția lui Cracan D. în comiterea infracțiunii de escrocherie și neîntemeiat a menținut sentința în partea reîncadrării acțiunilor în baza art. 196 alin. (4) Cod penal.

7. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 12 februarie 2013 recursul ordinar a fost admis, casată total decizia contestată și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță, în alt complet de judecată.

În motivarea soluției, instanța de recurs a menționat că instanța de apel nu a respectat prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală și nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate de procuror.

8. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 iunie 2014, a fost respins, ca nefondat apelul declarat de avocatul Coptu S. în numele inculpatului, admis apelul procurorului, casată sentința, și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care, Cracan Dinu a fost condamnat în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, la 8 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere materială pe un termen de 3 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

9. Curtea de apel a constatat că instanța de fond incorect a reîncadrat acțiunile lui Cracan D. în baza art. 196 alin. (4) Cod penal, fără a ține cont de probele prezentate de acuzatorul de stat, probe care cu certitudine confirmă că prin acțiunile sale inculpatul a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 190 alin. (5) Cod penal.

10. Împotriva sentinței și deciziei pronunțate de instanțele ierarhic inferioare a declarat recurs ordinar avocatul Coptu S. în numele inculpatului care a solicitat casarea acestora, și pronunțarea unei hotărâri de achitare, argumentând că vinovăția lui Cracan D. nu a fost dovedită și în acțiunile lui lipsesc elementele oricărei componente de infracțiune, iar concluziile instanțelor de judecată sunt neîntemeiate.

11. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 02 decembrie 2014, recursul ordinar a fost respins, ca inadmisibil.

12. Împotriva hotărârilor judecătorești nominalizate a declarat recurs în anulare avocatul Arhiliuc I. în numele inculpatului, care a solicitat casarea deciziilor instanțelor de apel și recurs ordinar cu menținerea sentinței instanței de fond, invocând că decizia instanței de apel contrar prevederile art. 417, 418 Cod de procedură penală, nu conține descrierea faptei criminale, considerate ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii și, nici încadrarea juridică a faptei, care urmau a fi preluate obligatoriu din textul deciziei instanței de apel, adoptate după rejudecarea cauzei.

13. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 28 mai

2015, recursul în anulare declarat a fost admis, casate deciziile Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 iunie 2014 și Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 02 decembrie 2014 și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel în alt complet de judecată.

14. Judecând cauza Colegiul penal a conchis că instanța de apel casând sentința instanței de fond și pronunțând o nouă hotărîre de condamnare a lui Cracan Dinu în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, în partea descriptivă a deciziei contrar prevederilor art. 394 alin. (1) pct. 1), 5) Cod de procedură penală, în coroborare cu cele ale art. 415 alin. (1) pct. 2) și 417 Cod de procedură penală, nu a descris și nu a constatat fapta criminală ca fiind săvîrșită de acesta, ce ar determina calificarea faptei săvîrșite conform semnelor ce caracterizează elementele infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal.

15. Rejudecând cauza, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2015, a fost respins, ca nefondat apelul declarat de avocatul Coptu S. în numele inculpatului, admis apelul procurorului, casată sentința contestată, și pronunțată o nouă hotărîre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care, Cracan Dinu a fost condamnat în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, la 8 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere materială pe un termen de 3 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

16. Instanța de apel în decizia adoptată a constatat fapta și circumstanțele comiterii infracțiunii de escrocherie, invocate în rechizitoriu și a conchis că, instanța de fond neîntemeiat a ajuns la concluzia că acțiunile lui Cracan D. urmează a fi încadrate în baza art. 196 alin. (4) Cod penal, deoarece vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii de escrocherie a fost dovedită pe deplin.

Astfel, Colegiul Penal a constatat că inculpatul a obținut de la partea vătămată suma de 25000 Euro sub pretextul de a-i transmite managerului-șef adjunct al ÎS „Stațiunea Tehnologică pentru Irigare Chișinău”, - Tentiuc V. pentru facilitarea procedurii de perfectare a actelor, cu ulterioara realizare, a bunului imobil cu nr. cadastral 0100119.131.01, amplasat în mun. Chișinău, str. Băcioii Noi, nr. 18, pe cînd inculpatul nici nu a discutat cu Tentiuc V. privind participarea lui Busuioc I. la licitație, precum și nu i-a transmis banii primiți, dar i-a însușit. Astfel, licitația acestui imobil a avut loc fără participarea părții vătămate, cauzându-i acestuia o daună materială în proporții deosebit de mari.

Colegiul Penal a reținut ca probe ce confirmă vinovăția lui Cracan D. în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal și anume:

declarațiile părții vătămate Busuioc I., martorilor Busuioc O., Grama V., Tentiuc V., Tentiuc D., raportul de expertiză nr. 2807 din 16.11.2010; procesul-verbal de ridicare din 29.03.2011, prin care de la Busuioc I. a fost ridicată în original recipisă scrisă de Cracan D. din 25.10.2008 referitor la faptul primirii de către el a sumei de 25000 Euro, pentru a-i transmite lui Tentiuc V.; procesul-verbal de examinare a documentelor din 29.03.2011; informația furnizată de Agenția „Apele Aoldovei”, din care rezultă că Busuioc I. nu s-a înscris și nu a participat la licitația privind realizarea bunului cu numărul cadastral 0100119.131.01 care a avut loc la 26.06.2009.

17. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar avocatul Arhiliuc Ion în numele inculpatului, care, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 16) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, sau menținerea sentinței instanței de fond prin care Cracan D. a fost condamnat în baza art. 196 alin. (4) Cod penal.

În argumentarea soluției solicitate recurentul a invocat următoarele:

- concluziile instanței de apel sunt contradictorii, prin ce s-a încălcat principiul nevinovăției garantat de art. 8 CPP și art. 6 din CEDO, or o hotărâre judecătorească de condamnare nu trebuie să conțină și nu poate fi întemeiată pe expresii, presupuneri și constatări care de-facto pun la îndoială vinovăția celui condamnat;

- instanța de apel în pct. 5.6 al deciziei a constatat existența între inculpat și partea vătămată a unor raporturi juridice civile;

- existența recipisei eliberată de inculpat și a contractelor de vânzare - cumpărare prin care s-a achitat toată suma solicitată de Busuioc I. – confirmă existența unui drept cu caracter civil, iar aceste înscrisuri garantau în mod real dreptul părții vătămate de a pretinde la despăgubiri, formulând o acțiune civilă. Potrivit practicii CEDO (Ringvold vs. Norvegia și Perez vs. Franța) faptul că o lege, care poate permite o cerere de despăgubire, include și elemente obiective constitutive ale unei infracțiuni penale, nu reprezintă, în pofida gravității acestei infracțiuni, un motiv suficient pentru a considera că persoana responsabilă de obligațiile cu caracter civil, să fie acuzată de o infracțiune penală;

- instanța de apel a încălcat principiul contradicționalității prevăzut la art. 24 alin. (2) și 26 alin. (3) CPP;

- în speța data este aplicabilă practica judiciară a CSJ (cauza 4-1re 82/10 Gurgurov VI; 1ra-599/13 Chilinciuc A.; 1ra-240/13 Cucerenco Ig.; 1ra -70//12 Piotoroacă I.), or starea de fapt existență în prezenta cauză, acțiunile dintre inculpat și victimă pînă și după săvîrșirea faptei incriminate se raportează întocmai la jurisprudența CEDO și a practicii Curții Supreme de Justiție în existența raporturilor civile;

- prin stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau și prin denaturarea conținutului acestora, s-a comis o eroare gravă de fapt;

- instanța de apel, casînd sentința instanței de fond l-a condamnat pe Cracan D. pentru săvîrșirea unei infracțiuni deosebit de grave și și-a bazat decizia pe declarațiile părții vătămate, martorilor Tentiuc D., Tentiuc V. și Grama V., date în instanța de fond, fără audierea acestora în instanța de apel, în condițiile în care apărarea în cererea de apel a contestat declarațiile martorilor Tentiuc D. și Tentiuc V., care sunt în conflict cu familia inculpatului. Astfel consideră, că modul în care mijloacele de probă au fost obținute s-a desfășurat prin procedee probatorii contrare Codului de procedură penală și jurisprudenței CEDO, iar procesul penal în privința lui Cracan D. nu a fost echitabil în sensul art. 6 CEDO;

- în speță urmează a fi aplicată direct jurisprudența CEDO (Ștefan vs România; Cravcenco vs. Moldova) iar instanța de recurs fără dispunerea rejudecării cauzei urmează să caseze decizia contestată și să mențină sentința instanței de fond.

18. În conformitate cu prevederile art.431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului ordinar declarat, solicitînd dispunerea inadmisibilității acestuia pe motiv că recurentul nu a argumentat ilegalitatea hotărîrii cu indicarea problemelor de drept și temeiurilor prevăzute la art. 427 CPP, nefiind menționat în ce constă eroarea comisă de instanță ce ar duce la casarea hotărîrii. Din actele cauzei rezultă că acțiunile efectuate au fost legale și nu au fost admise careva încălcări ale legii procesual penale, ce ar fi condiționat comiterea unor erori grave de drept, acțiunile inculpatului fiind corect încadrate în baza art. 190 alin. (5) Cod penal.

18.1. Referință asupra recursului ordinar a depus și partea vătămată Busuioc I., care solicită dispunerea inadmisibilității acestuia ca fiind vădit neîntemeiat, argumentînd că motivele invocate de recurent sunt declarative, iar jurisprudența CEDO și practica Curții Supreme de Justiție la care face referire recurentul nu au nici o relevanță speței, deoarece acțiunile lui Cracan D. exced

limitele încălcărilor normelor de drept civil, iar banii pe care inculpatul i-a primit de la partrea vătămată au fost însușiți, astfel că acțiunile acestuia corect au fost încadrate în baza art. 190 alin. (5) Cod penal.

19. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

În conformitate cu art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Din conținutul recursului rezultă că recurentul invocă temei de recurs pct. 6),8),16) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează, că hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, *cînd hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau instanța de apel a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței; nu au fost întrunite elementele infracțiunii și norma de drept aplicată prin hotărîrea atacată contravine unei hotărîri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.*

Verificînd legalitatea hotărîrii atacate sub aspectele invocate, Colegiul penal reține că aceste temeiuri nu și-au găsit confirmarea în speța dată.

În opinia Colegiului, instanța de apel just a conchis că, la pronunțarea sentinței instanța de fond eronat a concluzionat că în acțiunile inculpatului sunt prezente elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 196 alin. (4) Cod penal și nu a infracțiunii de escrocherie prevăzută de art. 190 alin. (5) Cod penal.

Colegiul constată, că instanța de apel întemeiat a ajuns la concluzia că vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, și-a găsit confirmare prin *declarațiile părții vătămate Busuioc I.*, care a relatat că Cracan D. i-a promis că îl va ajuta să procure la licitație un teren și o construcție de la ÎS „Apele Moldovei” la un preț mai convenabil deoarece îl cunoaște pe Tentiuc V., care este director adjunct la întreprinderea în cauză și o să-l ajute la perfectarea actelor necesare - fapt pentru care a solicitat transmiterea sumei de 25 000 Euro, sumă pe care el i-a înmînat-o inculpatului în prezența fiului sau

Busuioc O. Cele declarate de partea vătămată au fost confirmate și prin declarațiile martorului Busuioc O. *Declarațiile martorului Tentiuc Vasile*, care a menționat că de la Cracan D. niciodată nu a primit careva sume de bani pentru a hotărî chestiunea legată de vânzarea la licitație a lotului și construcției ce aparține SA „Apele Moldovei” situat pe str. Băcioii Noi, și în general nu a discutat cu inculpatul pe marginea acestei probleme deoarece aceasta nu ținea de competența sa. *Declarațiile martorului Tentiuc Denis*, din care rezultă că acesta de la Cracan D. nu a primit careva mijloace financiare în contul achitării casei pe care i-a înstrăinat-o tatăl său inculpatului.

De rînd cu declarațiile părții vătămate și martorilor nominalizați vina inculpatului se mai confirmă și prin actele cauzei și anume: *informația parvenită de la AS „Apele Moldovei”* potrivit căreia la licitația organizată pentru înstrăinarea bunului imobil din str. Băcioii Noi, nr. 18, partea vătămată Busuioc I. nu s-a înscris; *procesul-verbal de examinare a documentelor din 29.03.2011*, prin care a fost examinată recipisa eliberată de inculpat pe numele părții vătămate din care rezultă că Cracan D. a primit de la Busuioc I. suma de 25 000 Euro pentru a o transmite lui Tentiuc V., care la rîndul lui urma să perfecteze actele de proprietate asupra terenului din str. Băcioii Noi, nr. 18, pe numele lui Busuioc I.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că, nu este întemeiată critica din recursul avocatului Arhiliuc Ion ce ține de aprecierea și interpretarea eronată în opinia acestuia a probelor, precum și lipsa probelor ce confirmă vinovăția inculpatului în comiterea escrocheriei, ce a dus la stabilirea greșită a faptelor, deoarece instanța de apel, ținînd seama în plină măsură de prevederile art. 99-101 Cod de procedură penală, a cercetat sub toate aspectele probele prezentate de către părți, verificîndu-le și apreciindu-le just prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor și ca urmare corect a stabilit starea de fapt, încadrarea în drept și vinovăția inculpatului.

În continuare, Colegiul penal conchide, că instanța de apel corect a ajuns la concluzia că în acțiunile inculpatului nu sunt prezente elementele infracțiunii de cauzare de daune prin înșelăciune și abuz de încredere, după cum a constatat instanța de fond, dar dimpotrivă acțiunile acestuia întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de escrocherie, or în cazul infracțiunii prevăzute de art. 196 Cod penal, făptuitorul **nu obține în posesie bunuri concrete ale victimei**, dar se foosește de bunurile altcuiva în vederea tragerii de foloase financiare, săvîrșită contrar intereselor proprietarului acestor bunuri și în

interesele personale ale făptuitorului. Potrivit declarațiilor părții vătămate precum și a martorului Busuioc O. s-a constatat că inculpatul prin înșelăciune și abuz de încredere a luat (a sustras) din posesia victimei bunurile (banii), iar ulterior i-a folosit în scopuri personale.

Altfel spus, sub aspectul laturii obiective, distincția principală dintre infracțiunile specificate constă în mecanismul de cauzare a daunelor materiale, în cazul infracțiunii prevăzute de art. 190 Cod penal, masa patrimonială a victimei este diminuată în aceeași proporție în care sporește masa patrimonială a făptuitorului, pe când în cazul infracțiunii prevăzute de art. 196 Cod penal, masa patrimonială a victimei nu sporește în proporția pe care o exprimă eschivarea făptuitorului de a-și executa obligațiile pecuniare față de victimă, sau masa patrimonială a victimei este diminuată, fără însă a spori masa patrimonială a făptuitorului.

De rînd cu cele menționate, Colegiul mai reține și faptul, că instanța de fond concluzionând că acțiunile inculpatului conțin elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 196 Cod penal, nu a reținut nici o probă care ar demonstra că inculpatul nu a însușit banii primiți de la Busuioc I., ci a fructului beneficiului, folosul utilizării banilor încredințați lui.

Argumentul recurentului precum că instanța de apel în pct. 5.6 al deciziei a constatat existența între inculpat și partea vătămată a unor raporturi juridice civile, Colegiul penal îl respinge ca neîntemeiat și declarativ.

Analizînd decizia contestată, Colegiul reține că instanța ierarhic inferioară nu a făcut asemenea constatări menționînd doar în textul deciziei solicitările avocatului indicate în cererea de apel, și anume: „*Colegiul penal respinge ca fiind neîntemeiate și argumentele avocatului Coptu S. potrivit cărora în acțiunile inculpatului lipsesc elementele componenței de infracțiune incriminate, deoarece în cazul de față se atestă existența raporturilor juridice civile (...)” iar ulterior la alin. 8 pag. 21 **instanța și-a argumentat concluzia, din care motiv a respins argumentul avocatului** indicînd: „*Colegiul penal constată că între inculpatul Cracan D. și partea vătămată Busuioc I. nu au apărut relații de ordin civil, or în cadrul cercetării judecătorești s-a stabilit că, inculpatul a obținut de la partea vătămată suma de 25 000 Euro pentru ai transmite lui Tentiuc V. pentru facilitarea procedurii de perfectare a actelor cu ulterioara realizare a bunului imobil cu nr. cadastral 0100119.131.01(...) însă pînă la urmă, licitația acestui imobil a avut loc fără participarea părții vătămate, cauzîndu-i acestuia o daună material în proporții deosebit de mari.”**

În continuare instanța de recurs conchide că recipisa pentru suma de 25 000 Euro eliberată de inculpat nu confirmă existența unor relații civile (așa cum invocă apărarea), or după cum s-a menționat mai sus Cracan Dinu a obținut

de la partea vătămată suma respectivă sub pretextul că îi va transmite unei terțe persoane, care va facilita perfectarea actelor și va organiza participarea lui Busuioc I. la licitație și va procura imobilul din str. Băcioii Noi, nr. 18, pe când în realitate după ce a primit suma menționată inculpatul nu a întreprins nici o acțiune în vederea onorării obligațiilor asumate. Altfel spus, Cracan D. l-a înșelat pe Busuioc I. dezinformându-l conștient referitor la posibilitățile sale în vederea onorării obligațiilor asumate, precum și la destinația sumei primite.

Tot aici Colegiul relevă că Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor omului și practica Judiciară a Curții Supreme de Justiție la care face trimitere recurentul în recurs, nu este relevantă speței, or probele prezentate de partea acuzării confirmă că toate acțiunile inculpatului au fost îndreptate spre deposedarea victimei de bunurile sale prin înșelăciune și abuz de încredere acțiuni ce depășesc limitele unor raporturi juridice civile – unde părțile trebuie să se comporte cu bună-credință.

Alegațiile recurentului referitor la faptul că instanța de apel l-a condamnat pe Cracan D. pentru săvârșirea unei infracțiuni deosebit de grave și și-a bazat decizia pe declarațiile părții vătămate, martorilor Tentiuc D., Tentiuc V. și Grama V., date în instanța de fond, fără audierea acestora în instanța de apel, nu pot fi reținute din următoarele considerente:

În primul rînd, atît partea vătămată cît și martorii nominalizați au fost audiați în cadrul cercetării judecătorești a instanței de fond în prezența inculpatului și avocatului acestuia, care au avut posibilitatea de a le adresa întrebări în vederea clarificării tuturor circumstanțelor importante.

Totodată, instanța de apel ținînd cont de prevederile art. 414 alin. (2) Cod de procedură penală, corect a verificat declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal.

Analizînd conținutul procesului-verbal al ședințelor instanței de apel, instanța de recurs nu a constatat că apărarea ar fi contestat declarațiile părții vătămate și martorilor Tentiuc D., Tentiuc V. și Grama V., precum și nu a înaintat careva cereri sau demersuri în vederea audierii repetate a acestor persoane așa cum prevede art. 414 alin. (3) Cod de procedură penală.

Mai mult, potrivit procesului-verbal (f.d.44, vol. IV) la soluționarea chestiunii privind posibilitatea începerii examinării cauzei și finisării cercetării judecătorești în lipsa persoanelor neprezente, avocatul Arhiliuc I., care apără interesele inculpatului în bază de contract, a considerat posibil și nu a solicitat amînarea examinării cauzei pentru a fi asigurată prezența martorilor sau a părții vătămate.

Totodată, faptul că inculpatul prin decizia instanței de apel a fost condamnat pentru o infracțiune deosebit de gravă nu echivalează cu pronunțarea unei hotărâri de condamnare după o sentință de achitare și instanța de apel a fost în drept să pronunțe hotărârea punând la baza concluziilor sale declarațiile persoanelor audiate în instanța de fond, fără audierea repetată a acestora.

Ținând cont de cele menționate, Colegiul conchide că la judecarea cauzei, instanța de apel a respectat întocmai prevederile art. 413-415 Cod de procedură penală, nefiind constatat faptul că procesul penal în privința lui Cracan Dinu a fost unul inechitabil în sensul încălcării prevederilor art. 6 CEDO.

Tot aici, Colegiul relevă că nu poate fi reținută solicitarea apărării prin care se invocă că în speță urmează a fi aplicată direct jurisprudența CEDO (Ștefan vs România; Cravcenco vs. Moldova) iar instanța de recurs fără dispunerea rejudecării cauzei urmează să caseze decizia contestată și să mențină sentința instanței de fond, or după cum s-a menționat anterior concluzia instanței de apel prin care s-a conchis că acțiunile inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal este justă și întemeiată, iar careva temeuri de a casa decizia contestată instanța de recurs nu a stabilit.

Astfel, se constată că în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunii de escrocherie, inclusiv vinovăția lui Cracan Dinu, după cum rezultă din hotărârea instanței de apel, care s-a pronunțat asupra circumstanțelor de fapt motivându-și concluzia prin cumulul de probe pertinente, concludente și utile, administrate pe parcursul judecării cauzei și ulterior în mod obiectiv apreciate în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală.

Prin urmare, argumentele avocatului Arhiliuc I., precum că inculpatul nu a însușit banii primiți de la partea vătămată, iar între părți au existat relații civile, sînt neîntemeiate și contravin probelor cauzei, iar nerecunoașterea vinovăției de către acesta nu echivalează cu achitarea lui, de vreme ce există probe pertinente și concludente care, în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, dovedesc cu certitudine vinovăția lui Cracan D. în săvîrșirea infracțiunii imputate.

Colegiul mai menționează că, la etapa recursului ordinar instanța de recurs nu declanșează un control asupra fondului cauzei, ci verifică doar dacă s-au aplicat corect normele de drept la faptele constatate de instanța de fond și, după caz, de instanța de apel, însă în speța nominalizată nu s-au stabilit careva erori de drept.

Generalizând cele menționate mai sus, Colegiul conchide că faptei săvârșite de către Cracan Dinu i s-a dat o apreciere și încadrare juridică corectă, iar măsura de pedeapsă inculpatului i s-a stabilit cu respectarea prevederilor art. 61, 75 Cod penal, ținându-se seama de gradul prejudiciabil al faptei comise, de persoana celui vinovat și de toate circumstanțele cauzei, care agravează ori atenuează răspunderea, fiindu-i numită o pedeapsă în limitele sancțiunii normei penale în baza căreia a fost declarat vinovat, astfel temeuri de a interveni în hotărîrea judecătorească în această parte la fel nu s-au stabilit.

Prezența circumstanțelor nominalizate permit instanței de recurs să concluzioneze asupra inadmisibilității recursului declarat pe motiv că acesta este vădit neîntemeiat.

20. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Arhiliuc Ion în numele inculpatului Cracan Dinu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2015, în cauza penală în privința lui *Cracan Dinu Stepan*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 10 august 2016.

Președinte

Constantin Alerguș

Judecătorii

Sveatoslav Moldovan

Nicolae Craiu